

RETTENS DOM (Første Afdeling)

25. oktober 2005*

I sag T-298/02,

Anna Herrero Romeu, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, bosat i Bruxelles (Belgien), ved avocats J. García-Gallardo Gil-Fournier, J. Guillem Carrau, D. Domínguez Pérez og A. Sayagués Torres,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall, som befuld-
mægtiget, bistået af avocats J. Rivas-Andrés og J. Gutiérrez Gisbert, og med valgt
adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: spansk.

vedrørende en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 10. juni 2002, hvorved Kommissionen afslog at yde sagsøgeren det i artikel 4 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber fastsatte udlandstillæg samt de hermed forbundne godtgørelser,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og V. Trstenjak,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. og 17. februar 2005,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Artikel 69 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber bestemmer i den affattelse, der gælder for nærværende sag (herefter »vedtægten«), at udlandstillægget er lig med 16% af summen af grundløn, husstandstillæg samt børnetilskud, som tjenestemanden er berettiget til.

- 2 Artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII bestemmer, at et udlandstillæg på 16% af summen af grundløn, husstandstillæg og børnetilskud, der tilkommer tjenestemanden, gives til:

»a) den tjenestemand, der:

- ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste

og

- i den femårsperiode, der udløber seks måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område; ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation

[...]«

Sagens baggrund

- 3 Sagsøgeren, der er spansk statsborger, arbejdede i tidsrummet fra januar 1993 til november 2001 for Patronat Català Pro Europa (herefter »Patronat«) i delegationen i Bruxelles, hvis opgave bestod i at varetage interesserne for regeringen for den selvstyrende region Catalonien (Comunidad Autónoma de Cataluña) ved fællesskabsinstitutionerne i Bruxelles. Hun var ansat i henhold til kontrakt underskrevet den 15. januar 1993 med Patronat.
- 4 Den 16. november 2001 blev sagsøgeren ansat ved Kommissionen som tjenestemand. Den femårsperiode, der angives i artikel 4, stk. 1, litra a), andet afsnit, i vedtægtens bilag VII med henblik på tildeling af udlandstillæg, den såkaldte »referenceperiode«, var i denne sag beliggende mellem den 16. maj 1996 og den 15. maj 2001.
- 5 Den 19. november 2001 havde sagsøgeren en samtale med Generaldirektoratet (GD) »Personale og Administration« med henblik på fastsættelse af hendes rettigheder og udfyldelse af hendes personlige ansættelsesblad. Sagsøgeren blev under mødet mundtligt oplyst om, at hun foreløbigt ikke kunne tildeles udlandstillægget. Hendes personlige aktmappe, der blev udfyldt på dette tidspunkt, angav også, at hun havde fået afslag på godtgørelserne.
- 6 Den 18. januar 2002 fremsendte sagsøgeren en skrivelse til chefen for afdelingen »Individuelle Rettigheder« i GD »Personale og Administration«, hvori hun anmodede ham om at oplyse hende om de gældende bestemmelser vedrørende godtgørelser til nye tjenestemænd, som tidligere havde været beskæftiget ved delegationerne i regionernes præsentation i Bruxelles. Denne skrivelse blev ikke besvaret af Kommissionen, hvorfor sagsøgeren genfremsatte sin ansøgning ved skrivelse af 14. februar 2002.

- 7 Den 14. februar 2002 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 19. november 2001.
- 8 Ved afgørelse af 10. juni 2002 afslog ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage. Det fremgår af afgørelsen, at sagsøgeren fik afslag på udlandstillægget og de hermed forbundne godtgørelser som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, fordi hun havde haft bopæl og udøvet sit erhverv i Bruxelles i den femårsperiode, der udløb seks måneder før hendes tiltrædelse af tjenesten. Ansættelsesmyndigheden anførte navnlig, at hendes beskæftigelse i Patronats tjeneste ikke kunne sidestilles med »tjeneste for en anden stat« som omhandlet i den i artikel 4 fastsatte undtagelse, og derfor måtte tages i betragtning.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. oktober 2002 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. I forbindelse med sagens tilrettelæggelse har den anmodet parterne samt Kongeriget Spanien om at fremlægge visse dokumenter og skriftligt besvare spørgsmål. Parterne og Kongeriget Spanien har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

11 Parterne har afgivet indlæg og besvaret de af Retten stillede spørgsmål i retsmødet den 16. og 17. februar 2005.

12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 10. juni 2002, hvorved sagsøgeren fik afslag på udlandstillægget og de hermed forbundne godtgørelser, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med klageproceduren.

13 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Retlige bemærkninger

Sagens genstand

14 Skønt sagsøgerens påstande vedrører annullation af Kommissionens afgørelse af 10. juni 2002, hvorved Kommissionen afslog klagen indgivet den 14. februar 2002 i

henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og afgørelsen af 19. november 2001, er formålet med nærværende sag i henhold til Rettens faste praksis at indbringe den bebyrdende retsakt, hvorover klagen er blevet indgivet (Rettens dom af 9.7.1997, sag T-156/95, Echauz Brigaldi m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 509, præmis 23, og af 15.12.1999, sag T-300/97, Latino mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1263, præmis 30). Heraf følger, at nærværende søgsmål også vedrører annullation af Kommissionens afgørelse af 8. april 2003, hvorved den afslog at tildele sagsøgeren udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

A — *Udlandstillægget*

- 15 Sagsøgeren har hovedsageligt fremført fire anbringender til støtte for sit søgsmål. Det første er, at der er sket tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII. Det andet er, at Kommissionen har fejlvurderet sagens faktiske omstændigheder. Det tredje er, at begrundelsespligten er tilsidesat. Og endelig er det fjerde anbringende baseret på, at ligebehandlingsprincippet er tilsidesat.

1. Det første anbringende om, at artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII er tilsidesat

Parternes argumenter

- 16 Sagsøgeren har anført, at hun er berettiget til udlandstillægget, samt at Kommissionen har anlagt en fejlfortolkning af undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra

a), i vedtægtens bilag VII. Hendes beskæftigelse ved Patronat i Bruxelles må anses for »tjeneste for en anden stat«, her den spanske stat, hvorfor denne beskæftigelsesperiode »ikke skal tages i betragtning« med henblik på undtagelsen i artikel 4 i vedtægtens bilag VII og altså ikke medregnes ved fastsættelsen af referenceperioden.

17 Sagsøgeren har først henvist til Domstolens praksis, hvorefter der er fastsat et fællesskabsretligt statsbegreb, som delvis er i overensstemmelse med begrebet stat, således som dette er fastsat i hver medlemsstats interne retsorden. Domstolen har således fastslået, at de offentlige myndigheder, der henhører under begrebet stat, såvel er centraladministrationen som de dømmende og lovgivende myndigheder, decentraliserede organer og endog organer, der anses for at være oprettet af staten (Domstolens dom af 26.2.1986, sag 152/84, Marshall, Sml. s. 723, og af 10.3.1987, sag 199/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1039). Domstolen har desuden fastslået, at en stat varetager såvel traditionelle suverænitets- eller embedsopgaver som finansielle interventionsopgaver, der udøves såvel af de offentlige myndigheder som af offentligretlige eller privatretlige organer (Domstolens dom af 17.12.1980, sag 149/79, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 3881, og 30.1.1985, sag 290/83, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 439).

18 For det andet har sagsøgeren fremført betragtninger vedrørende begrebet stat i den spanske retsorden. Hun har herved anført, at der i den spanske forfatning er fastsat en retsorden, der er grundlæggende decentraliseret, og som benævnes »selvstyriingsordninger«, og som karakteriseres af en kompetencefordeling mellem centraladministrationen og selvstyrende regioner. For så vidt angår kompetence med hensyn til fællesskabsretten har Tribunal Constitucional (den spanske forfatningsdomtol) fastslået, at Den Europæiske Union ikke udgjorde et internationalt område, og at spørgsmålene vedrørende den fællesskabsretlige retsorden må sidestilles med spørgsmål vedrørende den nationale retsorden. Tribunal Constitucional har navnlig i dens afgørelse nr. 165/1994 af 26. maj 1994 fastslået, at modsat internationale forbindelser, hvor alene centraladministrationen har kompetence, har »De Europæiske Fællesskabers virksomhed direkte interesse for de selvstyrende regioner«. Sagsøgeren har på dette grundlag anført, at kompetencefordelingen

indebærer, at disse selvstyrende regioner må følge fællesskabsinstitutionernes lovgivende virksomhed, eftersom disse regioner i flere tilfælde udgør de myndigheder, der skal varetage fællesskabslovgivningens gennemførelse og endvidere er underlagt de umiddelbare virkninger heraf, hvilket begrundes, at de selvstyrende regioner har oprettet repræsentationskontorer ved Den Europæiske Union.

- 19 Sagsøgeren har desuden redegjort for de forskellige organer, som er blevet oprettet med henblik på at lette den spanske centraladministrationens og de selvstyrende regioners forvaltning af europæiske spørgsmål, såsom »Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)« (Konference vedrørende EF-spørgsmål), som blev oprettet i 1992 med henblik på at øge samarbejdet mellem centraladministrationen og de selvstyrende regioner vedrørende EF-spørgsmål. I henhold til de på dette område indgåede aftaler har de selvstyrende regioner siden 1998 deltaget i møder i de rådgivende udvalg, hvori Kommissionen er formand, og desuden deltager personalet ved selvstyrende regioner og Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation i møder på de tekniske områder med henblik på at sikre gennemførelsen af Rådets arbejder og initiativer på Fællesskabets lovgivningsområde. Sagsøgeren har endvidere anført, at det personale, der arbejder i de selvstyrende regioners delegationer, er underlagt samme sygesikringsordning (tilknytning til den spanske sygesikringsordning ved anvendelse af formular E 111 og E 106) og er undergivet samme beskatningsordning (artikel 19 i konventionen indgået i 1970 mellem Kongeriget Spanien og Kongeriget Belgien med henblik på at undgå dobbeltbeskatning af indtægter, herefter »dobbeltbeskatningskonventionen«) som det diplomatiske personale ved Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation.

- 20 Sagsøgeren har for det tredje anført, at for så vidt angår den selvstyrende region Catalonien er Patronat en offentligretlig institution, der blev oprettet i 1982 af den catalanske regering med henblik på Kongeriget Spaniens tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber, og som siden dette tidspunkt har fulgt og deltaget i udviklingen i Fællesskabets lovgivningsvirksomhed ved at forsvare regionens interesser og fremstille denne selvstyrende regions problemer og forventninger.

Nævnte institution hører altså til den selvstyrende region Cataloniens administration og følgelig til den spanske stat, hvorfor den tjeneste, som sagsøgeren har udført for Patronat, må anses for tjeneste udført for den spanske stat.

- 21 Sagsøgeren har tilføjet, at selv om det står klart, at begrebet stat skal undergives en selvstændig fortolkning, gør et begreb, der er baseret på medlemsstaternes interne retsordener, ikke undtagelsen i artikel 4 i vedtægtens bilag VII indholdsløs, idet Kommissionen selv under dens samtaler med sagsøgeren ved hendes tiltrædelse anførte, at for så vidt angår forbundsstater omfattes den tjeneste, som personalet ved de forbundsstatslige delegationer udfører, af undtagelsens anvendelsesområde. Sagsøgeren har desuden anført, at et sådant selvstændigt begreb ikke indebærer, at enhver borgerrepræsentation udfører tjenester for staten, idet, modsat disse, de selvstyrende regioners beføjelser ikke er tildelt dem af staten, men er beføjelser, der er direkte fastsat i den spanske forfatning. Sagsøgeren har endelig anført, at hun ikke sidestiller sin status med en status, der tilkommer diplomatisk personale, men med en person, der er beskæftiget i Den Faste Repræsentation, og som ikke har diplomatisk status. Sagsøgeren har endelig anført, at såfremt diplomatisk immunitet var en afgørende faktor, havde der ikke været noget begrundelse for at anvende undtagelsen på hele personalet i en sådan repræsentation, således som Kommissionen gør.
- 22 Kommissionen har anført, at selv om selvstyrende spanske regioner besidder en række selvstændige kompetencer, som er blevet tildelt dem direkte af statens centraladministration i henhold til den spanske forfatning, indebærer dette ikke, at de selvstyrende regioner er stater, eller at det arbejde, der udføres i Patronat, skal anses for tjeneste for en stat som omhandlet i undtagelsen i artikel 4 i vedtægtens bilag VII.

Rettens bemærkninger

- 23 I henhold til fast retspraksis er formålet med udlandstillægget at opveje de særlige udgifter og ulemper, der er forbundet med varig udøvelse af et erhverv i et land, som

tjenestemanden inden sin tiltrædelse i tjenesten ikke havde haft nogen varig tilknytning til (Rettens dom af 30.3.1993, sag T-4/92, Vardakas mod Kommissionen, Sml. II, s. 357, præmis 39, af 14.12.1995, sag T-72/94, Diamantaras mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 285, og II, s. 865, præmis 48, og af 28.9.1999, sag T-28/98, J mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 185, og II, s. 973, præmis 32). For at en sådan tilknytning kan etableres og således ophæve tjenestemandens ret til udlandstillæg, kræver lovgiver, at tjenestemanden i en periode på fem år har haft bopæl på varig måde eller udøvet sit hovederhverv i tjenestelandet (dommen i sagen Diamantaras mod Kommissionen, præmis 48).

- 24 Det bemærkes endvidere, at der i artikel 4, stk. 1, litra a), andet afsnit, i vedtægtens bilag VII er fastsat en undtagelse for tjenestemænd, der har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation i den femårsperiode, der udløber før deres tiltrædelse i tjenesten. Denne undtagelse er fastsat for at tage hensyn til, at tjenestemanden under de nævnte omstændigheder ikke kan anses for at have etableret et egentligt tilhørsforhold til tjenestelandet, på grund af sin midlertidige tilknytning hertil (Domstolens dom af 15.1.1981, sag 1322/79, Vutera mod Kommissionen, Sml. s. 127, præmis 8, og af 2.5.1985, sag 246/83, De Angelis mod Kommissionen, Sml. s. 1253, præmis 13).
- 25 Sagsøgeren tiltrådte ved Kommissionen den 16. november 2001, og den relevante referenceperiode ved anvendelsen af artikel 4 i vedtægtens bilag VII er således beliggende mellem den 16. maj 1996 og den 15. maj 2001. Parterne er enige om, at sagsøgeren i denne referenceperiode har udøvet sit hovederhverv i delegationen Patronat i Bruxelles.
- 26 Det spørgsmål, der skal afgøres i nærværende sag, er derfor, om den beskæftigelse, som sagsøgeren udøvede i Patronats delegation i Bruxelles, som sagsøgeren gør gældende, skal anses for tjeneste for en stat som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII.

- 27 Det er fast retspraksis, af hensyn til såvel kravet om en ensartet anvendelse af fællesskabsretten som lighedsprincippet, at ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende forordning. Selv om der ikke er nogen udtrykkelig henvisning, kan anvendelsen af fællesskabsretten imidlertid i givet fald indebære en henvisning til medlemsstaternes ret, såfremt Fællesskabets retsinstanser ikke i fællesskabsretten eller i almindelig fællesskabsretlige principper kan finde elementer, der gør det muligt for dem ved selvstændig fortolkning at fastlægge indholdet og rækkevidden heraf (jf. Domstolens dom af 18.1.1984, sag 327/82, Ekro, Sml. s. 107, præmis 11, Rettens dom af 18.12.1992, sag T-43/90, Díaz García mod Parlamentet, Sml. II, s. 2619, præmis 36, og af 28.1.1999, sag T-264/97, D mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 1, og II, s. 1, præmis 26 og 27, stadfæstet ved Domstolens dom af 31.5.2001, forenede sager C-122/99 P og C-125/99 P, D og Sverige mod Rådet, Sml. I. s. 4319).
- 28 I denne sag indeholder fællesskabsretten, og herunder især vedtægten tilstrækkelige elementer til, at rækkevidden af artikel 4 i vedtægtens bilag VII kan fastlægges, således at der kan anlægges en selvstændig fortolkning af begrebet stat i forhold til de forskellige nationale ordninger, hvilket parterne også har erkendt i deres indlæg.
- 29 Domstolen har for det første fastslået, at det fremgår klart af traktatens almindelige opbygning, at begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne kun omfatter regeringsmyndighederne i medlemsstaterne, og at det ikke kan antages også at omfatte regionale regeringer og selvstyrende samfunds regeringer, uanset hvilken kompetence de måtte være tillagt. I modsat fald ville man gribe ind i den institutionelle ligevægt, der følger af traktaterne, hvori det bl.a. fastlægges, på hvilke betingelser medlemsstaterne, dvs. de stater, der er parter i traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne og tiltrædelsesakterne, deltager i fællesskabsinstitutionernes virke (Domstolens kendelse af 21.3.1997, sag C-95/97, Région wallonne mod Kommissionen, Sml. I, s. 1787, præmis 6, og af 1.10.1997, sag C-180/97, Regione Toscana mod Kommissionen, Sml. I, s. 5245, præmis 6).

- 30 For det andet indeholder tjenestemandsvedtægtens bestemmelser, hvis formål er at regulere de retlige forbindelser mellem institutionerne og deres tjenestemænd ved indførelse af indbyrdes rettigheder og forpligtelser, en bestemt terminologi, som ikke ved analogi kan udvides til at omfatte tilfælde, som ikke udtrykkeligt er omhandlet (Domstolens dom af 16.3.1971, sag 48/70, Bernardi mod Parlamentet, Sml. 1971, s. 31, org.ref.: Rec. s. 175, præmis 11 og 12, og af 20.6.1985, sag 123/84, Klein mod Kommissionen, Sml. s. 1907, præmis 23, samt Rettens dom af 19.7.1999, sag T-74/98, Mammarella mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 151, og II, s. 797, præmis 38).
- 31 I artikel 4 i vedtægtens bilag VII har lovgiver valgt udtrykket »stat«, skønt der på det tidspunkt, hvor vedtægten blev udstedt, allerede eksisterede medlemsstater med føderal eller regional struktur, såsom Forbundsrepublikken Tyskland, og ikke alene medlemsstater, hvis interne opbygning var centraliseret. Hvis fællesskabslovgiver derfor havde ønsket at optage politiske underafdelinger eller regionale samfund i nævnte bestemmelse, var dette udtrykkeligt blevet nævnt. Man kan antage, at vedtægtens forfattere ikke har haft til hensigt, at en stats politiske underorganer, såsom regionsregeringer, selvstyrede fællesskaber eller andre lokale myndigheder skulle være omfattet af udtrykket »tjeneste for en anden medlemsstat« i nævnte bestemmelse.
- 32 Det fremgår af det anførte, at begrebet »stat« i artikel 4 i vedtægtens bilag VII alene omfatter staten som juridisk person og folkeretligt subjekt og dens regeringsorganer. Den fortolkning, som sagsøgeren har forfægtet, ville indebære, hvilket Kommissionen også har anført, at man som medlemsstat måtte betragte alle offentlige myndigheder, som udgør en selvstændig juridisk person, hvortil centraladministrationen har overført interne beføjelser, herunder altså også kommuner eller enhver region, hvortil en administration har delegeret beføjelser.
- 33 Udtrykket »tjeneste for en anden stat« som omhandlet i artikel 4 i vedtægtens bilag VII bør derfor fortolkes således, at det ikke vedrører tjeneste, der udføres for regeringer af medlemsstaternes politiske underorganer.

- 34 Det fremgår af det anførte, at den tjeneste, som sagsøgeren udførte i Patronats delegation i Bruxelles, ikke kan anses for tjeneste for en stat som omhandlet i artikel 4 i vedtægtens bilag VII.
- 35 Denne konklusion ændres ikke af det argument, som sagsøgeren har fremført, og hvorefter der foreligger et selvstændigt fællesskabsretligt statsbegreb, som omfatter de decentraliserede instanser. Selv om det, i henhold til den retspraksis, som sagsøgeren har fremført vedrørende traktatbrudssager, må antages, at de statslige myndigheder, som det påhviler at sikre overholdelsen af fællesskabsrettens bestemmelser, er såvel centraladministrationen som en forbundsstats myndigheder som andre regionale eller decentrale myndigheder i nævnte stat inden for rammerne af deres respektive kompetence, må det dog fastslås, at det søgsmål, hvorved Domstolen kan fastslå, at en medlemsstat har tilsidesat en af de forpligtelser, der påhviler den, alene kan rettes mod sidstnævntes regering, selv om traktatbruddet muligvis skyldes en handling eller en undladelse fra myndighederne i en delstat, en region eller et selvstændigt selskab (kendelsen i sagen Région wallonne mod Kommissionen, præmis 7, og i sagen Regione Toscana mod Kommissionen, præmis 7). Denne retspraksis kan derfor ikke anføres til støtte for den brede fortolkning »stat«, som sagsøgeren har forfægtet.
- 36 De argumenter, som sagsøgeren har fremsat vedrørende de selvstyrende regioners egen kompetence i den nationale spanske retsorden samt begreberne i afgørelsen fra den spanske Tribunal Constitucional, må ligeledes forkastes. Det er korrekt, at de selvstyrende regioner har egen kompetence, som er blevet tillagt dem i henhold til den spanske forfatning, og at det af afgørelsen fra Tribunal Constitucional af 26. maj 1994 fremgår, at disse regioner i henhold til denne kompetence har interesse i at følge og holde sig underrettet om fællesskabsinstitutionernes virksomhed og kan have kontor i Bruxelles med henblik herpå. Det må dog hertil fastslås, at afgørelsen fra Tribunal Constitucional vedrører et spørgsmål, der henhører under national spansk retsorden på grundlag af den spanske forfatning, hvorfor nævnte retsinstans klart fastslår, at oprettelsestraktaterne alene omhandler medlemsstaters deltagelse i fællesskabsvirksomhed, hvilket udelukker forbindelser mellem mellemstatslige instanser såsom selvstyrende regioner og fællesskabsinstitutioner, der eventuelt

kan pådrage den spanske stat ansvar. Tribunal Constitucional har i øvrigt selv fastslået, at sådanne forbindelser på grund af selv opbygningen af Den Europæiske Union ikke er mulig. Under alle omstændigheder bemærkes, at fortolkningen af fællesskabsretten i sidste instans henhører under Fællesskabets retsinstanser i henhold til artikel 220 EF.

- 37 Endvidere bemærkes, at de spanske selvstyrende regioners delegationer i Bruxelles har til opgave at varetage de administrationers interesser, som de repræsenterer, og som ikke nødvendigvis er sammenfaldende med de interesser, som de øvrige selvstyrende regioner og Kongeriget Spanien — som stat — har.
- 38 Sagsøgeren kan heller ikke henvise til, at hun var underlagt samme sygesikringsordning og samme beskatningsordning som det personale, der arbejder i Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation i Bruxelles.
- 39 Det bemærkes, at konventionen vedrørende dobbeltbeskatning, som blev vedtaget nogle år efter vedtægten, i artikel 19, stk. 1, bestemmer følgende: »løn, herunder pensioner, der betales af en kontraherende stat eller af et af dens politiske underorganer eller regionale fællesskaber [...] en fysisk person for tjenester udført i denne stat eller i et af dens politiske underorganer eller selvstyrende regioner, beskattes kun i nævnte stat«. I denne konvention sondres der altså mellem tjenester, der udføres i en medlemsstats politiske underorganer, en sontring, som ikke indeholdes i artikel 4 i vedtægtens bilag VII.
- 40 For så vidt angår sygesikringsordningen indebærer formular E 106 og E 111 alene, at en person har ret til at sygdomsbehandling i et andet land end det, hvor vedkommende er sikret eller har været forsikret. Vedrørende formular E 106

bemærkes endvidere, at denne formular ikke kun udleveres til diplomater eller andre medlemmer af Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, men også til en række andre persongrupper, der arbejder uden for spansk område.

- 41 Endelig bemærkes vedrørende sagsøgerens argument om de selvstyrede regioners repræsentanters deltagelse i de rådgivende udvalg i Kommissionen, at undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra a), andet afsnit, i vedtægtens bilag VII ikke kun gælder for personer, som har tilhørt en anden stats eller international organisations personale, eftersom bestemmelsen omfatter alle »de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation« (Rettens dom i sagen Diamantaras mod Kommissionen, præmis 52, og af 3.5.2001, sag T-60/00, Liaskou mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 107, og II, s. 489, præmis 49). Anvendelsen af undtagelsen i nævnte artikel 4 kræver imidlertid, at den pågældende har haft direkte retlig tilknytning til den pågældende stat eller internationale organisation, hvilket er i overensstemmelse med den selvbestemmelsesret, som medlemsstaterne og institutionerne har med hensyn til deres interne organisation af deres tjenester, og som bemyndiger dem til at opfordre tredjepersoner, der ikke henhører under deres administration, til at tilbyde deres tjenester med henblik på at sikre gennemførelse af bestemte arbejdsopgaver (Rettens dom 22.3.1995, sag T-43/93, Lo Giudice mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 57, og II, s. 189, præmis 36, og af 11.9.2002, sag T-127/00, Nevin mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 149, og II, s. 781, præmis 51).
- 42 Det er herved tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgeren udtrykkeligt under retsmødet har erkendt, at hun aldrig har været integreret i eller hørt til den spanske delegation, som har deltaget i de møder i Rådets og Kommissionens organer, som har fundet sted i den for sagsøgeren gældende referenceperiode. Sagsøgeren har heller ikke påberåbt sig, at hun eventuelt havde bevaret en vis retlig tilknytning til den spanske stats centraladministration, der gør det muligt at fastslå, at hun har udført tjeneste for den spanske stat i den pågældende periode.
- 43 Når henses hertil, kan sagsøgeren ikke anses for at have udført tjeneste for en stat som omhandlet i artikel 4 i vedtægtens bilag VII.

44 På grundlag af det anførte må det første anbringende forkastes.

2. Det andet anbringende om fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

45 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, idet hendes sædvanlige bopæl og midtpunkt for hendes interesser i den i artikel 4 i vedtægtens bilag VII fastsatte femårsperiode altid har befundet sig i Spanien og ikke i Belgien. Bopælen i Bruxelles under udøvelse af sagsøgerens beskæftigelse i Patronats tjeneste var kun midlertidig og sekundær, hvorfor sagsøgeren har ret til udlandstillægget i artikel 4 i vedtægtens bilag VII. Sagsøgeren har til støtte for dette anbringende fremført følgende forhold, som godtgør, at midtpunktet for hendes interesser og hendes sædvanlige bopæl altid har været i Barcelona (Spanien):

- Hendes normale bopæl var i Barcelona, på hendes families adresse, og hendes registrering ved Barcelonas kommune, på hvis valgliste hun er opført, og hvor hun har udøvet sine rettigheder og fornyet sit identitetskort.
- Hendes spanske arbejdskontrakt, underskrevet i Barcelona, og reguleret af den spanske skatte- og sociallovgivning.
- Betalingen af skat i Spanien, hvor hun indgav årlig indkomstangivelse som spansk arbejdstager omfattet af artikel 19 i konventionen om dobbeltbeskatning.

- Hendes sygesikring, reguleret af spansk ret på grundlag af E 111-formularen og dernæst E 106-formularen som udstationeret i Bruxelles.

- Hendes bankkonto og hendes forsikring befinder sig i Barcelona.

- Et hypoteklån, som hun optog i Barcelona, med henblik på erhvervelse af en lejlighed i denne by.

⁴⁶ Sagsøgeren har tilføjet, at de forbindelser, hun har bibeholdt med Spanien, er vigtigere end dem, der normalt bevares med det land, hvor forældrene bor, eftersom hun har gennemført sine universitetsstudier og sine studier i Barcelona og ligeledes har udøvet erhvervsvirksomhed i denne by, inden hun blev ansat af Patronat i delegationen i Bruxelles. Sagsøgeren har i øvrigt anført, at den omstændighed, at hun modtog »et pengebeløb på grund af udlændighed« i henhold til kontrakten indgået med Patronat, overhovedet ikke indebar, at hun var bosat i Bruxelles, idet formålet med dette beløb netop var at kompensere hende for et midlertidigt og ikke definitivt ophold i Bruxelles og var begrundet i manglende varigt tilhørsforhold til Belgien.

⁴⁷ Kommissionen har anført, at dette klagepunkt må forkastes, idet sagsøgeren på varig måde har haft bopæl og udøvet sit hovederhverv i Bruxelles siden 1993 og i hele femårsperioden i artikel 4 i vedtægtens bilag VII, og at de forhold, som hun har påberåbt sig, ikke kan godtgøre det modsatte.

⁴⁸ Kommissionen har anført, at de forhold, sagsøgeren har fremført, alene er normal tilknytning, som enhver person bibeholder med sit fædreland, og som ikke gør det

muligt at godtgøre, at det varige midtpunkt for hendes interesser befandt sig i Spanien. Kommissionen har desuden anført, at sagsøgerens indkomstbeskatning i Spanien alene beror på anvendelsen af artikel 19 i konventionen om dobbeltbeskatning, og at sagsøgerens adgang til sygdomsbehandling i Belgien i henhold til formular E 111 og E 106 netop godtgør, at sagsøgeren var bosat i Belgien. Sagsøgeren har endvidere selv i sin stævning anført, at hendes arbejdskontrakt indeholdt bestemmelse om ydelse af et udlandsbeløb, der beroede på hendes status som udstationeret i Bruxelles. Hvis der alene havde været tale om midlertidigt ophold og ikke om en reel bopæl, ville et sådant beløb være uden mening.

Rettens bemærkninger

- ⁴⁹ Artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII bestemmer, at et udlandstillæg gives den tjenestemand, der ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og i den femårsperiode, der udløber seks måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område.
- ⁵⁰ Med henblik på bestemmelse af sådanne situationer fremgår det af retspraksis, at artikel 4 i vedtægtens bilag VII skal fortolkes således, at det afgørende kriterium for retten til udlandstillæg er tjenestemandens sædvanlige opholdssted på ansættelsestidspunktet. Desuden afhænger begrebet »udlændighed« af tjenestemandens personlige forhold, nemlig i hvilket omfang han er integreret i sit nye miljø, hvilket f.eks. kan fastslås på grundlag af hans varige bopæl eller hans hidtidige hovederhverv (dommen i sagen *De Angelis mod Kommissionen*, præmis 13, Rettens dom af 8.4.1992, sag T-18/91, *Costacurta Gelabert mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1655, præmis 42, jf. også i denne retning Domstolens dom af 9.10.1984, sag 188/83, *Witte mod Parlamentet*, Sml. s. 3465, præmis 8).

- 51 Den varige bopæl er det sted, hvor den pågældende har villet oprette og stabilisere det varige midtpunkt for sine interesser. Ved fastsættelsen heraf skal der tages hensyn til samtlige faktiske forhold, der udgør dette, navnlig den pågældendes faktiske bopæl (Domstolens dom af 15.9.1994, sag C-452/93 P, Magdalena Fernández mod Kommissionen, Sml. I, s. 4295, præmis 22, Rettens dom af 10.7.1992, sag T-63/91, Benzler mod Kommissionen, Sml. II, s. 2095, præmis 17, og af 28.9.1993, sag T-90/92, Magdalena Fernández mod Kommissionen, Sml. II, s. 971, præmis 27).
- 52 Det skal bemærkes, at den relevante referenceperiode ved anvendelsen af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII befinder sig mellem den 16. maj 1996 og den 15. maj 2001, eftersom sagsøgeren tiltrådte sin stilling seks måneder efter sidstnævnte tidspunkt, altså den 16. november 2001.
- 53 Det fremgår klart af sagens akter, at sagsøgeren på varig måde har haft bopæl og udøvet sit hovederhverv i Bruxelles fra den 15. januar 1993 og indtil november 2001.
- 54 Sagsøgeren har såvel i sin klage som i sin skrivelse af 18. januar 2002 bekræftet, at hun havde arbejdet indtil den 15. november 2001, altså i en otteårsperiode, ved delegationen for Cataloniens regering ved fællesskabsinstitutionerne i Bruxelles.
- 55 Arbejdskontrakten, indgået mellem sagsøgeren og Patronat den 15. januar 1996, som regulerede sagsøgerens beskæftigelse ved Patronat indtil hendes tiltrædelse i Kommissionen, altså i omtrent ni år, fastsatte i anden betragtning, at sagsøgeren var ansat som medlem af det administrative personale, der gjorde tjeneste »ved kontoret i Bruxelles«.

- 56 Kontraktens syvende klausul bestemte, at sagsøgeren oppebar et supplerende beløb, der beroede på, at hendes udøvelse af tjeneste »havde fundet sted i Belgien«, og at hun på grund hendes tjeneste i udlandet havde ret til to flybilletter, nemlig til ruten Bruxelles-Barcelona-Bruxelles. Sagsøgeren har selv i stævningen erkendt, at hun oppebar et supplerende beløb »på grund af udlændighed som udstationeret ved repræsentationen i Bruxelles«. Disse supplerende beløb blev tildelt for at kompensere for de vanskeligheder, som nødvendigvis er forbundet med at leve og arbejde i et andet land end fædrelandet, samt fordi leveomkostningerne i visse lande er højere.
- 57 Kontraktens ottende klausul angav, at sagsøgerens løn i henhold til kontrakten skulle justeres bl.a. på grundlag af »forhøjelse af IPC (officiel godkendt forbrugsindeks [...] i Belgien)«. Endelig angav kontraktens tiende klausul, at sagsøgeren havde fem dages supplerende ferie på grund af hendes udøvelse af tjeneste i Belgien.
- 58 Det fremgår af det anførte, at sagsøgeren i henhold til forpligtelserne i henhold til hendes kontrakt med Patronat allerede fra starten af hendes tiltrædelse ved denne organisation var blevet ansat med henblik på at blive udstationeret i Bruxelles. Det må derfor fastslås, at sagsøgeren i hele referenceperioden har boet og udøvet sit hovederhverv som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII i Bruxelles, hvortil hun havde overført midtpunktet for hendes interesser.
- 59 De forhold, som sagsøgeren har henvist til med henblik på at godtgøre, at midtpunktet for hendes interesser befandt sig i Spanien i hele referenceperioden, kan ikke ændre den ovenfor nævnte konklusion.
- 60 Selv om det antages, at visse forhold, som sagsøgeren har fremført, godtgør en vis tilknytning til Spanien, gør den omstændighed, at hun rådede over en bopælsattest

eller en kommunal registrering i Barcelona, var opført på denne bys valgliste og udøvede sine politiske rettigheder og var skattepligtig dér, det ikke muligt at bevise, at det varige midtpunkt for sagsøgerens interesser stadig befandt sig i Spanien (jf. i denne retning Rettens dom 28.9.1993 i sagen Magdalena Fernández mod Kommissionen, præmis 30, og af 27.9.2000, sag T-317/99, Lemaître mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 191, og II, s. 867, præmis 57).

61 Ligeledes bemærkes, at den omstændighed, at sagsøgeren havde interesser og ejendom i Spanien, såsom bevarelse af en bankkonto og en livsforsikringskontrakt eller var ejer af en lejlighed i Barcelona, ikke i sig selv kan godtgøre, at midtpunktet for sagsøgerens interesser befandt sig i dette land (jf. i denne retning Rettens dom i sagen Magdalena Fernández mod Kommissionen, præmis 30, og Rettens dom i sagen Liaskou mod Rådet, præmis 63). Hvad endvidere angår sagsøgerens erhvervelse af en lejlighed i Barcelona bemærkes, at sagsøgeren ikke bestrider, at denne erhvervelse fandt sted i 1989, altså længe inden hun blev udstationeret i Bruxelles i januar 1993 og længe inden referenceperiodens begyndelse i maj 1996.

62 Endelig bemærkes med hensyn til sagsøgerens adgang til sygdomsbehandling i Belgien ved anvendelse af formular E 111 og E 106 samt lønbetaling og betaling af skat i Spanien i henhold til artikel 19 i konvention om dobbeltbeskatning, at disse forhold langt fra, som sagsøgeren hævder, godtgør, at midtpunktet for hendes interesser befandt sig i Spanien i referenceperioden, idet de netop viser, at hun for et langt tidsrum var flyttet uden for spansk område, og altså, at hun på varig måde havde bopæl og arbejde i et andet land, her Belgien.

63 Det fremgår af det anførte, at Kommissionen ikke har foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder med hensyn til sagsøgerens personlige situation, men korrekt har fastslået, at hun ikke havde ret til udlandstillæg.

64 Det andet anbringende må derfor forkastes.

3. Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

65 Sagsøgeren har anført, at begrundelsen i afgørelsen af 10. juni 2002 er klart utilstrækkelig. Kommissionen anmodede ikke om yderligere oplysninger, men anvendte en formulering, som ikke gjorde det muligt at forstå grundene til, at de særlige omstændigheder, sagsøgeren havde påberåbt sig, ikke begrundede tildelingen af udlandstillægget.

66 Kommissionen har anført, at dette anbringende må forkastes som ugrundet, eftersom afgørelsen af 10. juni 2002 klart angiver grundene til, at Kommissionen gav sagsøgeren afslag på udlandstillægget og de hermed forbundne godtgørelser.

Retten bemærkninger

67 Det bemærkes, at begrundelsespligten har det formål dels at give den berørte tilstrækkeligt grundlag til at kunne vurdere, om administrationens afgørelse var berettiget, og til at kunne bedømme, om det har noget formål at anlægge sag ved Retten, dels at give Retten mulighed for at udøve sin kontrol. Begrundelsespligtens omfang skal vurderes afhængigt af de konkrete omstændigheder, bl.a. retsaktens

indhold, arten af de påberåbte grunde og den interesse, som modtageren kan have i at få forklaringer (Rettens dom af 26.1.1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 23, og II, s. 77, præmis 31 og 32, af 9.3.2000, sag T-10/99, Vicente Nuñez mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 47, og II, s. 203, præmis 41, og af 31.1.2002, sag T-206/00, Hult mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 19, og II, s. 81, præmis 27).

68 I denne sag bemærkes, at afgørelsen af 10. juni 2002 om afslag på sagsøgerens klage klart angiver, at sagsøgeren ikke har ret til udlandstillægget, eftersom hendes virksomhed i Patronats kontor i Bruxelles mellem den 15. januar 1993 og den 15. november 2001 ikke omfattes af anvendelsesområdet for undtagelsen vedrørende »tjeneste for en anden stat« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, og at afslaget indeholder grundene til denne vurdering. Endvidere bemærkes, at afgørelsen af 10. juni 2002 udtrykkeligt angiver, at henset til, at det ikke var muligt »at ophæve« den relevante referenceperiode (fra den 16.5.1996 til den 15.5.2001), havde den kompetente tjeneste korrekt givet sagsøgeren afslag på udlandstillægget, eftersom hun i denne periode havde haft bopæl og udøvet sin erhvervsvirksomhed i Bruxelles. De forklaringer, som Kommissionen har fremført i afgørelsen af 10. juni 2002, opfylder derfor i fuldt omfang begrundelseskravene.

69 Sagsøgeren erkender endvidere, i sin klage og i sin stævning (punkt 17), at hun under sin samtale med GD »Personale og Administration«, hvis formål var at fastsætte hendes rettigheder ved tiltrædelsen af tjenesten, var blevet oplyst om, at Patronats kontor i Bruxelles, som var Cataloniens regerings delegation ved de europæiske institutioner, ikke kunne anses for tjeneste for en stat som omhandlet i artikel 4 vedtægtens bilag VII.

70 Heraf følger, at sagsøgeren var fuldt bekendt med grundene til, at ansættelsesmyndigheden gav hende afslag på udlandstillægget.

71 Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten må derfor forkastes.

4. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af lighedsprincippet

Parternes argumenter

72 Sagsøgeren har anført, at hun er blevet diskrimineret i forholdt til andre tjenestemænd, som i den pågældende referenceperiode har arbejdet ved repræsentationsdelegationer for andre medlemsstaters regioner i Bruxelles, såsom delstater eller »Det Forenede Kongeriges regionssammenslutninger«, på hvilke undtagelsen »tjeneste for en anden stat« i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII er blevet anvendt.

73 Sagsøgeren har anført, at ligebehandlingsprincippet er et generelt fællesskabsretligt princip, der finder anvendelse på den offentlige tjeneste. Dette princip er tilsidesat, når to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt, eller når forskellige situationer behandles ens (Rettens dom af 2.4.1998, sag T-86/97, Apostolidis mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 167, og II, s. 521, præmis 61, og af 1.6.1999, forenede sager T-114/98 og T-115/98, Rodríguez Pérez m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 97, og II, s. 529, præmis 75). Sagsøgeren har henvist til W's sag, hvor W havde arbejdet mere end fem år ved delegationen for en tysk delstat i Bruxelles i henhold til en offentlig arbejdstagerkontrakt, indgået i Tyskland, hvori W's udstationering i Bruxelles var fastsat, og hvori Kommissionen havde tilkendt udlandstillæg.

- 74 Kommissionen har anført, at dette anbringende må forkastes som ugrundet, eftersom den ikke har begået nogen forskelsbehandling. For så vidt angår W's sag har Kommissionen anført, at de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren har fremført, er ukorrekte, idet, selv om det er korrekt, at den pågældende tjenestemand var blevet tildelt udlandstillægget, denne tildeling var baseret på, at W ikke havde været bosat eller udøvet sin erhvervsvirksomhed i Bruxelles i en del af den referenceperiode, der fandt anvendelse på ham, og ikke på, at beskæftigelsesperioden ved en tysk delstat blev ophævet. Kommissionen anfører, at såfremt Retten ønsker det, er den rede til at fremlægge de relevante dokumenter, der kan begrunde dette forhold.
- 75 Kommissionen har anført, at under alle omstændigheder kan ingen til egen fordel påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (dom i sagen Witte mod Parlamentet, præmis 15, og Rettens dom af 22.2.2000, sag T-22/99, Rose mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 27, og II, s. 115, præmis 39).

Rettens bemærkninger

- 76 Det fremgår af fast retspraksis, at lighedsprincippet er et af fællesskabsrettens grundlæggende principper. Dette princip indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en forskellig behandling er objektivt begrundet (Domstolens dom af 19.10.1977, forenede sager 117/76 og 16/77, Ruckdeschel m.fl., Sml. s. 1753, præmis 7, af 8.10.1980, sag 810/79, Überschär, Sml. s. 2747, præmis 16, og af 16.10.1980, sag 147/79, Hochstrass mod Domstolen, Sml. s. 3005, præmis 7, samt Rettens dom af 26.9.1990, sag T-48/89, Beltrante m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 493, præmis 34). Der foreligger således tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, når to persongrupper, hvis faktiske og retlige situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt, eller når forskellige situationer behandles ens (Rettens dom af 15.3.1994, sag T-100/92, La Pietra mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 275, præmis 50, og af 16.4.1997, sag T-66/95, Kuchlenz-Winter mod Kommissionen, Sml. II, s. 637, præmis 55).

- 77 Det bemærkes, som Kommissionen med føje har anført, at ligebehandlingsprincippet kun kan påberåbes i forbindelse med overholdelse af legalitetsprincippet (Domstolens dom af 13.7.1972, forenede sager 55/71-76/71, 86/71, 87/71 og 95/71, Besnard m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 145, org.ref.: Rec. s. 543, præmis 39, og Rettens dom af 28.9.1993 i sagen Magdalena Fernández mod Kommissionen, præmis 38), og at ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (dommen i sagen Witte mod Parlamentet, præmis 15, og dommen i sagen Rose mod Kommissionen, præmis 39).
- 78 I denne sag er det under behandlingen af anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII blevet fastslået, at udtrykket »tjeneste for en anden stat« i nævnte bestemmelse må fortolkes således, at udtrykket ikke omhandler tjeneste, der er udført for staters politiske underorganers regeringer.
- 79 Under alle omstændigheder bemærkes, at Kommissionen som besvarelse på et skriftligt spørgsmål fra Retten vedrørende den politik, Kommissionen har anvendt på området i de sidste ti år, udtrykkeligt har anført, at den aldrig har fulgt en administrativ praksis, der består i at ophæve erhvervsperioder, der er udført i forbundsstaters delegationers repræsentation i Bruxelles, og heller ikke på dette grundlag har tildelt tjenestemænd, der tidligere har arbejdet ved disse delegationer i deres respektive referenceperioder, udlandstillæg. Kommissionen har på ny i sin besvarelse af Rettens spørgsmål anført, at W's sag, som sagsøgeren har påberåbt sig med henblik på at begrunde en såkaldt tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, er irrelevant, idet udlandstillægget blev ydet W, fordi han ikke havde været bosat i Bruxelles i hele den referenceperiode, som fandt anvendelse på ham. Sagsøgeren har imidlertid under retsmødet hverken bestridt eller anfægtet Kommissionens forklaringer med hensyn til unøjagtigheden af de faktiske omstændigheder, hun havde påberåbt sig vedrørende W's situation.
- 80 Det må imidlertid understreges, at som Kommissionen med rette har anført, har sagsøgeren ikke været uden nogen som helst begrundelse. Sagsøgeren har selv anført i sin klage og i stævningen, at han blev mundtligt orienteret under mødet ved sin ansættelse med den ansvarlige for Generaldirektoratet »Personale og Administration«, da hans vedtægtsmæssige rettigheder skulle defineres, og hans personlige sagsmappe skulle ajourføres, og at det under denne samtale blev sagt, at han ikke var berettiget til tillægget, da hans arbejde i Bruxelles ved delegationen for den selvstyrende region De Kanariske Øer ikke kunne være omfattet af undtagelsen i

artikel 4 i vedtægtens bilag VII. Herved har Retten især præciseret, at også samtaler med administrationen kan sætte den pågældende tjenestemand i stand til at kende den sammenhæng, hvorunder der er truffet en afgørelse, der indeholder et klagepunkt imod ham (se i denne retning, Rettens dom af 6.7.1995, sag T-36/93, Ojha mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 161, og II, s. 497, præmis 61 og 62).

- 81 Heraf følger, at sagsøgeren fik tilstrækkelige oplysninger til at forstå og tage stilling til begrundelsen for afslaget på udlandstillægget. Dette bekræftes i øvrigt også af ordlyden af stævningen, hvoraf det utvetydigt fremgår, at sagsøgeren fik kendskab til og forstod de grunde, som fik Kommissionen til at afslå at give ham udlandstillæg.
- 82 Derudover må det også understreges, at eftersom sagsøgeren i denne sag også har nedlagt påstand om annullation af den udtrykkelige afgørelse af 24. marts 2003 om afslag på hans klage, der udtrykkeligt indeholder begrundelsen for, at han ikke kunne få tilkendt udlandstillæg, må begrundelsen for denne afgørelse også tages i betragtning inden for rammerne af gennemgangen af dette anbringende. Det drejer sig om supplerende oplysninger, som gør anbringendet om manglende begrundelse uden genstand (dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 42).

B — *De med udlandstillægget forbundne godtgørelser*

- 83 Sagsøgeren har nedlagt påstand om anvendelse af den retspraksis, hvorefter hun, såfremt hun har ret til udlandstillægget, automatisk også har ret til dagpenge og bosættelsespenge (Domstolens dom af 28.5.1998, sag C-62/97 P, Kommissionen mod Lozano Palacios, Sml. I, s. 3273).
- 84 Da Retten har fastslået, at sagsøgeren ikke har ret til udlandstillægget, kan denne påstand ikke tages til følge.
- 85 Det fremgår af det anførte, at sagen i sin helhed må forkastes.

Sagens omkostninger

⁸⁶ I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (FØRSTE AFDELING)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. oktober 2005.

E. Coulon

R. García-Valdecasas

Justitssekretær

Afdelingsformand